

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:27	20:32	21:02
19:12	20:30	21:04
19:22	20:34	21:04
חיה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

אמונת צדיקים

כל הטוב והחסד שיש לנו בעולמנו, הינם מאבינו שבשמים, הטוב ומטיב לכל, הגומל עימנו חסדים טובים, והמשפיע עלינו שפע ברכות וחסדים לחיינו. הצלחתנו הרוחנית, התעלותנו במעלות התורה, הבריאות, הנחת הפרנסה, למעשה – כל הצרכים שלנו ברוחניות ובגשמיות, מגיעים אלינו בשפע רוחני מאבינו שבשמים, המשפיע אותם עלינו.

כשמבינים ומעמיקים בתובנה הזו, עולה וגואה השאלה: האם בכוחו של יהודי להשפיע על השפע בשמים, ולגרום לו להיות שופע ומבורך יותר? האם יכול יהודי, החי כאן בעולמנו, לפעול כמו ידיו כדי להגביר את השפע השמימי ולהשפיע לעצמו שפע טובה וברכה? האם העובדה שכל מה שאנו מקבלים – ניתן לנו במתנה מאבא שבשמים, מחייבת שאין לנו כל השפעה על השפע הזה, או שדווקא אנו יכולים לפעול בכדי להגביר ולהעצימו, לטובתנו כמובן?

בעיון בספרים הקדושים נמצא, שלא יאומן כי יסופר: כל אחד מאיתנו, בידיו הקטנות, מחזיק את צרור המפתחות לברז השפע השמימי. כמו ידיו אנו מעוררים חסדים ורחמים, שפע וברכה. לנו יש את הכח להכריע כמה שפע יושפע עלינו משמים! כן, ההווה בידיו, העתיד מוכרז עליו, פינו, אנו קובעים ומחליטים כמה שפע יהיה לנו בפרט, ולעולם כולו בכלל!

כיצד? – זה נשגב מבינתנו, ואין לנו אלא לצטט את דברי הזוהר הקדוש בחומש ויקרא, שישראל מפרנסים לאביהם שבשמים. קשה להסביר בפרוטרוט איך זה עובד, וכיצד יכול כל יהודי, בכל מקום, 'לפרנס' כביכול את אביו שבשמים – בעוד אנו יודעים שהוא הזן ומפרנס אותנו – אך בזוהר הקדוש מבואר שכן זה עובד: יהודים, במעשי ידיהם, נותנים כח לפמליא של מעלה לעורר חסד ורחמים, המושפעים לשוכני ארץ בדמות ברכה והצלחה בכל העניינים! (הרב אשר קובלסקי)

הר"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

תביאו לי סיכה!

מדוע בת ישראל ברגעים האחרונים שלה מבקשת סיכה קטנה לבגדים?

והנה לאחר כמה דקות של רכיבה כולה שותתת דם, פצועה וקרועה, היא צועקת לפרש! פרש פרש! עצור לי רק רגע! מה היא מבקשת? הפרש כמה שהיה גוי, ראה אותה כולה שותתת דם, ריחם עליה ועצר לה יד מהסוס ושאל אותה לרצונה. מה היא אומרת לו? בנות בנות! מה היא מבקשת ממנו? היא לא מבקשת ממנו שירחם עליה, מה היא מבקשת? פרש פרש! תעשה לי טובה, כשסחבת אותי ברחובות השתחררו קצת הסיכות, תהדק לי בחזרה את הסיכות!! על מה היא חושבת ברגעים האלו שכולה קרועה וכולה מדממת, על צניעות, על רצון ה', על דקדוק הלכה.

מי מאיתנו לא היה רוצה בת כזו צנועה, אשה כזו צנועה! זו אשת חיל טהורה!

והפרש, כשרואה זאת, הוא לא מאמין! כולה שותתת דם, כולה מתייסרת בייסורי מות כמעט גוססת, וזה מה שמעניין אותה?! עמד וצעק: אומות העולם! ראו אומה זו! היכן יש אומה כזאת שכל כך מוסרים נפש על התורה שלהם. שחרר אותה מזנב הסוס, ברח עם הסוס לארץ אחרת התגייר והתקרב לקדוש ברוך הוא.

אדם ירא שמים הוא קרוב לבורא עולם, ירא שמים הוא בן חביב לקדוש ברוך הוא. אדם שאיננו ירא שמים גם אם הוא מיליארדר הוא מסכן, הוא הולך לגיהנום עם כל הכסף שלו. באנו לעולם כדי לאכול ולשתות?! זה גם פרה עושה.

ראשית חכמה יראת ה'. אמרתי כמה פעמים, הייתי בהרצליה באזכרה גדולה, היו שם 400 איש, לא פחדתי ואמרתי להם את זה גלויות. לחילונים אין שכל! אמרתי, תגידו לי אדם שיש לו שכל והוא לא משתמש בו יש לו שכל או אין לו שכל? – ענו לי - אין לו שכל! אמרתי, המון חילונים רוצים לחזור בתשובה, היו רוצים לחזור למורשת אבותיהם אבל למה אינם חוזרים? לא נעים להם מהאח מהשכן מהמעביד, השכל אומר לך לחזור בתשובה למה אתה לא חוזר? כי אתה לא משתמש בשכל שלך, אתה משתמש בשכל של השני, אדם שיש לו שכל ולא משתמש בו הוא כמו מי שאין לו שכל!

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

לא היה מי שרדף את עם ישראל כמו הנוצרים ימח שמם, באותה תקופה הקימו אינקויזיציה לרדוף אחר האנוסים ההולכים בדת משה, ואם היו תופסים מישהו ומגלים שהוא נוהג כיהודים היו מיסרים אותו בייסורים נוראים, לקול צהלת ההמון ושמתחם. אם היו תופסים אדם ששמר מצוות היו מעלים אותו על המוקד או מייסרים אותו בייסורי תופת עד שיודה ויסגיר גם אחרים עימו.

לרוב שמחתם תפסו שוטרי האינקויזיציה נערה יהודיה המתפללת במרתף ביתה, הם שמחו כמוצאי שלל רב כאילו תפסו דג שמן, לקחו אותה לפני משפט האינקויזיציה האיומה, פסקו עליה מיתה אכזרית, ומה פסק הבג"ץ? שיקשרו את שערותיה לזנב סוס, ויסובבו אותה בחוצות העיר עד שגופה יחתך חתיכות חתיכות. שאלו אותה הצורים, מה בקשתך האחרונה לפני המות. מה היא ביקשה? להפרד מאבא

ואימא? לא! בנות יקרות! מה מבקשת בת ישראל? היא מבקשת סיכות! סיכות! את עומדת למות, מה תעשי בסיכות? אמרה להם, כל חיי גדלתי בקדושה וטהרה, גדלתי בצניעות שמרתי על הצניעות שלי, עכשיו אני פוחדת, כשיובילו אותי בחוצות העיר, מצד אחד יעמדו גוים ויצחקו וישמחו, מצד שני יעמדו יהודים ויבכו. כשיובילו אותי אני לא רוצה שיתגלה טפח מגופי, אני רוצה סיכות כדי להדק את השוליים של השמלה, אינני רוצה להכשיל יהודים רגע לפני מותי! נורא נוראות! לכן היא מבקשת סיכות שיהדקו את הבגד, שחלילה בשרה לא יתגלה! ברשעותם אומרים הכמרים, בסדר נעשה כדבריך, אבל במקום להדק את הסיכות בשמלה הם הידקו את הסיכות עם השמלה בבשרה. דוקרים את בשרה - והיא לא מעניין אותה, ובלבד למות בקדושה וטהרה, העיקר שלא להכשיל יהודים בהרהורי עבירה.

זה יראת שמים! כך נוהגת בת ישראל! הרחוב היום נורא ואיום, כמה שמגלה יותר יותר משובחת, מכשילה את הרבים בהרהורי עבירה והופכת צורת אדם לבהמה. אשה שאיננה צנועה היא מקוללת בשמים, מתפללת ולא נענית.

שימו לב, הרשעים מהדקים את שולי השמלה לבשרה, הסוס שועט ברחובות עיר מצד אחד יהודים בוכים ומצד שני גוים שמחים, גופה קרוע, שותת דם,

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

למה החזון אי"ש היה צריך לשכנע את הילד?

הרב מפוניבז' השרה את הבגדים המלוכלכים במים נקיים. הבגדים שחורים משחור, מים עכורים ממלאים את הקערה.

הרב גרנדביץ, האברך הצעיר, ניסה למנוע מהרבנים הזקנים להתעסק בעבודה כה בזויה, אך הרבנים התעקשו: "מה פתאום? זו המצוה שלנו". כשהיו המים כבר שחורים לחלוטין, שפך הרב גרנדביץ את המים והביא מים חדשים. הרב מפוניבז' שפשף עם "סינטבון", החזון איש שפשף גם הוא את הצווארון, והדמעות של שניהם זלגו לתוך המים.

כשסיימו לכבס את החולצה, לשביעות רצונו של החזון איש, תלו אותה לייבוש. הם המשיכו עם הציצית, שגם היא היתה שחורה כזפת, כבר עברו עשרים וחמש דקות, ופתאום הגיע הילד כשהוא רחוק ומריח, לבוש בפיג'מה נקיה.

הילד שאל: "איפה הבגדים?" והחזון איש ענה לו בנחת: "הנה, מרדכל'ה, הנה החולצה, הציצית המכנסיים. אנחנו מכבדים אותם כעת, אני שומר לך על הבגדים, הלילה תישן אצלי..." החזון איש זקן הדור ומנהיג האומה, סגר את הגמרא והשקיע כמעט שעה למען ילד קטן, בודד ויתום.

היום, הילד הזה הוא אברך בכולל חזון איש, יש לו אחד עשר ילדים, וב"ה כבר מחתן נכדים. וכל הדור המבורך הזה נולד בזכות אותו מוסד חסד, שהקים הרב מפוניבז', שהחזון איש בחמלתו הרבה עומד לימינו ומסייע.

לתורה הקדושה אין קיום בלי חסד. יהודי שרוצה לגדול בתורה חייב להשקיע במידות טובות. תורה-תחילתה חסד וסופה חסד. יהי רצון שנתקן את מידותינו ונתעלה בכך ונגמול חסד עם כל יהודי.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

החזון איש שאל בחיור: "מרדכל'ה, למה אתה לא רוצה להתרחץ?" והילד התפרץ בזעם: "לא רוצה להתפשט! בכל פעם שהתפשטתי, לקחו לי את הבגדים והשאירו אותי עם הפיג'מה המפוספסת. בברגן בעלזן, באושוויץ, תמיד גנבו לי את הבגדים. אין לי הורים שישמרו לי על הבגדים- אני לא אתפשט!".

כל הנוכחים שתקו בתדהמה, קשה היה להם לראות באיזה חוסר אמון נתון הילד האומלל, שלא מהין לשים מבטחו באיש. הרב מפוניבז' יצא החוצה ופרץ בבכי. אמר החזון איש לילד: "אל תדאג, גב' מונק תשמור לך על הבגדים".

"אני לא מאמין לה", ענה הילד במרירות. "הרב גרנדביץ ישמור לך על הבגדים", "אני לא מאמין לו", "אז אולי הרב מפוניבז' ישמור לך על הבגדים?" "אני לא מאמין לו".

אמר החזון איש: "מוטי, אתה יודע מה? אני אשמור לך על הבגדים". הילד הסתכל על הרב במבט חשדן. "הרב, אתה תשמור לי על הבגדים?" "כן, בחיים לא שיקרתי. אני אשמור לך". "אם הרב ישמור לי אני מוכן".

תוך עשר דקות שבה הגברת מונק לביתו של גדול הדור עם הפיג'מה.

הילד נכנס לחדר, התלבש בפיג'מה, וכל הארבעה: "הגב' מונק, הרב גרנדביץ, הרב מפוניבז' והחזון איש עמדו וחיוכו. תוך כמה דקות יצא הילד עם הבגדים בידיים ופנה לחזון איש: "רב'ה, תשמור לי- פה הציצית, הגרביים, הכותנות, החולצה".

"ודאי, אני שומר לך, אתה יכול ללכת" אישר החזון איש.

הילד הלך עם הגב' מונק לפנימייה להתקלח. אחרי שיצאו הביט החזון איש ברבי מפוניבז' ושניהם פרצו בבכי. "הבה נהיה האבא והאמא של מרדכל'ה". החזון איש הוריד את החליפה, הפשיל שרוולים, לקח קערה גדולה, מילא במים וביחד עם

בשנת התש"ח, שלוש שנים לאחר שהסתיימה השואה, הגיע לארץ ילד בן עשר, פליט שואה שאיבד את הוריו במחנה אושוויץ. דודה זקנה הצליחה לשמור עליו והביאה אותו לבתי אבות של ישיבת פוניבז'.

גברת מונק, אם הבית, קיבלה אותו באהבה ובחמלה. הילד היה מופנם וסגור. היא הביאה לו סט מצעים, סדין, ציפה, ציפת ופיג'מה חדשה. הילד אכל את ארוחת הערב הראשונה שלו והחביא בכיסו פרוסת לחם, הוא חי עדיין תחת אימי המחנות, ורצה להיות בטוח שכשיקום יהיה לו לחם לאכול. לאחר מכן הלך לישון עם הבגדים והנעליים. גב' מונק ראתה ולא אמרה דבר.

למחרת, בהגיע הערב, היא פנתה אליו ברכות: "מוטי, בוא תתרחץ, הכנתי לך פיג'מה חדשה", אך הילד סירב. הוא הלך לישון בבגדים מלוכלכים ונעליים מלאות בוץ. אין עם מי לדבר... עובר יום ועוד יום, בלתי נסבל להמשיך באופן כזה.

היא ניסתה לשדל אותו: "אתן לך שוקולד!" אך הוא סירב בעקשנות. הרב גרנדביץ זצ"ל היה אברך ופסיכולוג שטיפל בילדים במוסה. הוא ניסה לדבר איתו, אך הילד בשלו- לא מוכן להתרחץ, והלך לישון עם הנעליים והבגדים המלוכלכים.

היא ראתה שאין לה ברירה, והיא קראה לרב מפוניבז'. הרב היה ה'אבא' של ילדי המוסד, הוא היה מרעיף עליהם אהבה ובכל יום שישי מחלק כסף שיקנו ממתק לכבוד שבת בקיוסק הסמוך.

הוא ניגש לילד: "מוטל'ה מתוק, למה אינך מתרחץ?" הילד שתק. אמר הרב לגב' מונק: "אי אפשר להישאר במצב כזה, נלך לחזון איש". משלחת שלמה מגיעה לבית הצדיק שגר בסמוך לפנימייה, הגב' מונק, הרב מפוניבז', הרב גרנדביץ והילד הקטן.

דובר המשלחת היה הרב מפוניבז': "כבוד הרב, יש לנו ילד חדש, מוטי המתוק, מאז שהגיע אלינו לפני ארבעה ימים הוא לא רוצה להתרחץ וללבוש פיג'מה, הוא ישן עם הבגדים".

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות השכמת הבוקר

א. עם ההשכמה, עוד לפני נטילת ידים, מודים לקב"ה על כך שקנים את הבטחתו להחזיר את הנשמה המפקדת אצלנו בשעת השינה, לכן נוהגים לומר 'מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה ומונחת'. כמו שכתוב בפסוק (איכה ג, כג): 'חדשים לבקרים רבה ומונחת'. יש להפסיק מעט בין המילה בחמלה, למלים רבה ומונחת.

ב. את 'מודה אני' מתר לומר עוד לפני נטילת ידים כיון שלא מזכירים בה את שמו של הש"ת, לעמדת שאר הברכות שאין לאומרם לפני נטילת ידים.

ג. חז"ל דאגו גם לבריאות הגוף של האדם, לכן אמרו חז"ל שלא לקום מיד כשמתעוררים מהשינה אלא יש להמתין מעט, כיון שיש סכנה לקום במהירות. כשאומרים 'מודה אני' כשמתעוררים ורק אחר כך קמים מקומים גם ענין זה.

ד. בכל בקר לאחר ההשכמה נוטלים ידים, ונאמרו בזה כמה טעמים: טעם אחד שבשעת השינה עלול להיות שהידים נוגעות בגוף במקומות המכסים שבאדם, והנוגע במקומות המכסים צריך לטול את הידים לפני שאומרים תפלות וברכות, ומאחר ומתכוונים להתפלל תפלת שחרית צריך לטול את הידים קודם התפלה.

ה. מכאן נלמד שלא רק בבקר, אלא כל היום בשעת התפלה ולמוד התורה צריך להזהר שלא לגעת במקומות המכסים, והנוגע במקומות המכסים צריך לטול את ידיו.

ו. טעם נוסף לנטילת ידים בבקר הוא, שלאחר השינה האדם נעשה כמו בריה חדשה, וכמו שנאמר (איכה ג, כג): 'חדשים לבקרים רבה ומונחת', ומשום כך תקנו חז"ל לברך את ברכות השחר בכל יום. מטעם זה אנחנו גם מכניס את עצמנו לעבודת התפלה על ידי נטילת ידים כמו הפנהים בבית המקדש שלפני שהיו מתחילים את עבודת הקרבנות הם היו מקדשים את ידיהם על ידי נטילת ידים.

ז. עוד כתוב בזהר הקדוש, שבשעת השינה מסתלקת מהאדם הנשמה הטוהרה, ושורה על האדם רוח רעה, ובבקר בשוב הנשמה למקומה הרוח רעה מסתלקת ושורה רק על הידים, ועל ידי נטילת הידים מסתלקת גם הרוח הרעה. לפי טעם זה יש המקפידים שלא ללכת ארבע אמות (דהינו כשני מטרים) בלי נטילת ידים, ואף מכניסים את המים בכלי ליד המטה כף שמיד עם ההשכמה יוכלו לטול את הידים. ויש מקילים שלא להכין מים ליד המטה מכמה טעמים, ובפרט בזמן הזה שרוח רעה לא כל כך מצויה בימינו.

ח. נטילה המעבירה את הרוח רעה היא באפן שנוטלים ידים לסרוגין. דהינו שלוקחים כלי, הנקרא 'נטלה' ממלאים בו מים ביד ימין, מעבירים את הכלי ליד שמאל, וכאשר הכלי ביד שמאל שופכים מים פעם אחת על יד ימין. לאחר מכן מעבירים את הכלי ליד ימין, וכעת יד ימין שופכת מים פעם אחת על יד שמאל. על פעולה זו חוזרים שלוש פעמים, כך נמצא שעל כל יד שופכים מים שלוש פעמים לסרוגין פעם ימין ופעם שמאל. נטילות אלו צריכות להיות לכתחלה עד הפרק של היד, דהינו מקום חבור היד עם הזרוע, חוץ מיום הכפורים ותשעה באב שנוטלים ידים רק עד מקום חבור האצבעות עם היד.

ט. מאחר ולפני הנטילה שורה על הידים רוח רעה מקפידים שלא לגעת לפני הנטילה במקומות שהרוח רעה יכולה להזיק להם. מטעם זה כתבו הפוסקים שאין לגעת בנקבים שבגוף, כמו הפה האף העינים והאזנים. רק הנצרך לנקביו צריך לפנות קודם לבית הכסא ואחר כך לטול ידים, כיון שהצריך לבית הכסא ומשקה את עצמו עלול לעבור על אסור 'בל תשקצו'.

חינוך ילדים הרב אסף זכריה

אתגר השלום בין הילדים בשולחן השבת

המפה פרוסה, החלות מהודרות, הנרות דולקים, האבא נוטל את גביע הקידוש –

ואז... קולות עולים מן הילדים:

"הוא לקח לי את הלחמנייה!"

"היא תמיד נדחפת!"

"אבא, תגיד לה שתפסיק!"

כמה ציפינו לשבת שתביא עמה שלוה, קדושה ונחת, והנה דווקא ברגעים היקרים האלה – פוצחת מריבה.

הורים רבים חשים תסכול ולעיתים גם אכזבה.

מה עשינו לא נכון? למה דווקא עכשיו? למה שוב?

אבל אולי השאלה הנכונה איננה איך למנוע מריבות לחלוטין, אלא איך לנצל את הרגעים הללו להזדמנות חינוכית – מתוך מתינות, ולא מתוך כעס.

מריבות בין אחים, במיוחד סביב שולחן השבת, אינן עדות לחוסר הצלחה בחינוך,

אלא תוצאה טבעית של קרבה, רגש, ותשומת לב מחולקת.

הן חלק בלתי נפרדות מהתבגרות ומתחושות קנאה טבעית בין ילדים, רצון להרגיש שייך, ותחרות סמויה על מקום בלב של ההורים.

מה שהכי חשוב לשים לב.

האהבה בבית אינה תלויה בהתנהגות רגעית, אלא מושרשת בעצם הקשר

הילדים צריכים לחוש רצויים, בעיקר כשהם נופלים, או מתעצבנים.

קחו לכם כמה עצות מעשיות:

לעצור רגע לפני התגובה.

לפעמים שתיקה מכוונת מונעת התלקחות מיותרת.

לא למחר להאשים, אלא לראות את שני הילדים כשני עולמות.

"שניכם חשובים לי. בואו נמצא דרך להסתדר."

לדחות את השיחה לזמן אחר.

שולחן השבת אינו המקום להטפות, אלא ליצירת חוויה טובה.

ההכוונה תגיע במועד מתאים יותר – כשהלב רגוע ופתוח.

לזכור שכל ילד מחפש את מקומו.

כאשר ההורה מצליח לראות את הילד שמאחורי ההתנהגות –

משתנה התגובה, והחינוך פועל מתוך חמלה.

להכניס אמון לתוך הבית.

לפעמים משפט כמו "אני סומך עליך שתצליח לשבת יפה בפעם הבאה"

עושה יותר מכל הערה או ביקורת

הוא בונה את הילד מבפנים.

כאשר הילד חש גם בזמן מריבה כמה הוא אהוב, שמבינים אותו,

שיש מי שמאמין בו –

נבנה בו ביטחון פנימי אמיתי.

הוא לומד שהקשר עם הוריו אינו תלוי בתפקוד שלו – אלא עמוק הרבה יותר.

במבט של שנים – אפשר שדווקא רגעים כאלה,

הם אלה שנחקקים בילד כבסיס לחיים של שלום, כבוד הדדי, ורוגע פנימי.

כי שולחן השבת אינו רק מקום לסעודה –

אלא המקום שבו בונים לב.

אסף זכריה | מומחה לסמכות חיובית במשפחה | 054-842-0996

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

להיות מלך בלי להיות הכי טוב

טובה והרגשה נעימה לסובבים.
מבלי שנשים לב, רובנו נרגיש מי "ממלא את החדר". לא כי הוא דיבר יותר.
פעמים רבות, דווקא בגלל שהוא לא דיבר יותר.
וראוי שנדע את הכלל הפסיכולוגי: לא פעם, מי שמרגיש צורך להראות
לכולם שהוא הכי חזק – כנראה שבתוך תוכו הוא חלש.
ומי שדואג לצעוק יתר על המידה – זה לא תמיד מבטא כח. אלא לפעמים
זה בא להסתיר כאב פנימי.
ומי שזקוק מאוד מאוד חשוב לכך שכבודו חלילה לא יפגע – מגלה לא
פעם מקום פנימי רגיש ופגיע.

שמעתם פעם על "המלך הבנאי"?

הורדוס המלך, היה אחד הבנאים הגדולים בהיסטוריה העתיקה. הוא בנה
את המבצר העצום במצדה, את קיסריה על שלל ארמונותיה והתיאטרון
שבה, את הרודיון, את ארמון הורדוס בירושלים, את הארמונות ביריחו, ועוד
מגוון ארמונות, היפודרומים, תיאטראות ומבני ציבור ענקיים.
למה? למה היה חשוב לו כל כך "לצעוק" את המלוכה שלו??

מגלים לנו חכמינו במשפט קצר: "עבד כי ימלוך". זאת האמת. בעצם,
הורדוס היה עבד לבית חשמונאי. ועלה למלוכה בכח הזרוע ובתככים
פוליטיים. והיות שבתוך תוכו הוא הרגיש עבד, אז ראשית הוא רדף והרג את
כל בית חשמונאי, רדף את החכמים, ובעיקר דאג שלא יהיה אחד שלא ישמע
שהורדוס הוא מלך. **מזויף.**

אבל האמת הפוכה. הכתר לא מגיע למי שמנסה לקחת בכח, אלא למי
שכבר מלא מבפנים.

כי מי שמלא מבפנים – הוא המלך. "מאן מלכי? רבנן."

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני
בקרו באתר ישיבת אור דוד

נשאל כל ילד בגן: מיהו מלך החיות? ברור. האריה.
בואו נבדוק נתונים.
מי החיה החזקה בטבע?
דוב גריזלי. הפיל.
מי החיה המסוכנת בטבע?
הכריש. התנין. אולי ההיפופוטם.
מי החיה המהירה בטבע?
למרחקים קצרים – הברדלס. למרחקים ארוכים – האייל, או כלב הבר
האפריקאי.
מי החיה הגבוהה בטבע?
הג'ירף.
מי החכמה בטבע?
הדולפין. השימפנזה. אולי הפיל.

**אז למה האריה הוא מלך החיות? הוא לא מצטיין בשום תכונה באופן
אבסולוטי.**

התשובה: נכון. האריה הוא לא הכי מהיר, לא הכי חזק ואפילו לא הכי
אינטליגנט. **אלא שלאריה יש מנטליות של מלך.** הוא משדר מלוכה, עוצמה
ונוכחות.

מנטליות – זה משהו מבפנים החוצה. מנטליות זה בראש.
מי שחי במנטליות של מלך – לא צריך להוכיח את עצמו.

אז איך זה נוגע אלינו?

תדמינו שאתם יושבים עם שני אנשים בחדר. האחד נכנס ומיד מתחיל
"לשווק את עצמו". חשוב לו להדגיש ולהבליט "כמה הוא עשה/פעל/דחף/
אמר". בעיקר מדבר, לא מקשיב והמון מבטל אחרים.

והשני, השני – שקט יותר. נינוח. הרבה מקשיב. נוכח. ובעיקר נותן מילה

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל
מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15